

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: J.K., narozen dne ..., bytem ...
zastoupeného: Mgr. Václav Voříšek, advokát, sídlem Ledčická
649/15, 184 00 Praha 8,

proti:

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366, sídlem Škroupova 18,
306 13 Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.4.2018 č.j. PK-DSH/1880/18,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Domažlice, odboru pro projednávání přestupků ze dne 12. 1. 2018, čj. MeDO-3648/2018-Mencl., jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu“), v souvislosti s porušením ust. § 18 odst. 3 téhož

zákona, za což mu byl uložen správní trest pokuty ve výši 6 000,- Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 6 měsíců a náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. **Žalobce prostřednictvím své žaloby** uvedl, že podal proti všem zaměstnancům žalovaného (i proti hejtmanovi kraje) námitku podjatosti (neboť se dozvěděl o tom, že úředníci žalovaného jsou údajně odměňováni podle toho, jak rozhodují, přičemž mají být pozitivně motivováni k tomu, aby odvolání zamítali), o této námitce podjatosti nebylo do dnešního dne rozhodnuto. Žalovaný se k této námitce podjatosti toliko stručně vyjádřil v rámci odkazu na rozhodnutí NSS ze dne 13.2.2015, č.j. 7 As 158/2014-30, kde se uvádí, že: " o řádně uplatněné námitce podjatosti nebylo před vydáním rozhodnutí ve věci samé vůbec rozhodnuto a úřední osoby, kterých se námitka podjatosti týkala, se tak dále podílely na řízení a námitka podjatosti byla posouzena a vypořádána až v odůvodnění meritorního rozhodnutí. Došlo tak k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. I v tomto případě o námitce podjatosti" rozhodovala" osoba, proti které námitka podjatosti směřovala (Bc. J.Č., zaměstnanec žalovaného). Proto podle žalobce mělo dojít k postoupení námitky podjatosti ministerstvu dopravy, protože námitka směřovala i proti hejtmanovi kraje. Navíc nebylo vydáno samostatné usnesení, ale byla vypořádána v rámci odůvodnění meritorního rozhodnutí, což zákon neumožňuje. Žalovaný žalobci vyčítal, že jeho námitka podjatosti není doložitelná a přezkoumatelná. K tomu však žalobce uvádí, že je přezkoumatelná, a to např. žalobcem navrženým dokazováním, analýzou (porovnáním) rozhodovací praxe a platů a jiných odměn úředních osob žalovaného za období. K tomuto důkaznímu návrhu (a ani k poukazu na článek pojednávající o existenci praxe u finanční správy) se však žalovaný nijak nevyjádřil, a jedná se tedy o tzv. opomenutý důkaz. Žalovaný také uvedl, že námitka podjatosti je nekonkrétní, ale žalobce zcela konkrétně tvrdil, že všichni zaměstnanci žalovaného jsou podjatí, protože jsou odměňováni podle toho, jak rozhodují. Žalobce nemohl být konkrétnější, neboť mu není známo, jakou částkou je např. hodnoceno nevyhovění jednomu odvolání – toto by však jistě vyplynulo z navrženého dokazování. Žalobce poukázal i na to, že finanční správa obdobný systém odměňování přiznala. Žalobce zastává názor, že správní orgán je při užití správní úvahy povinen zvážit všechna kritéria, která zákon předkládá. Podle zák. č. 250/2016 Sb. správní orgán se zabýval pouze několika zákonnými kritérii. Ani u nich však neuváděl, jaký vliv má to které kritérium na konečnou výši sankce. Zohledněna měla být též délka řízení, žalovaný měl s ohledem na svou téměř 2 měsíce trvající nezákonnou nečinnost adekvátně snížit pokutu. Správní orgán měl popsat svou rozhodovací praxi v obdobných případech. Podle názoru žalobce mělo být zváženo i to, že mu bude současně uložen i zákaz činnosti, jakož i náklady řízení a dále také 5 bodů. Správní orgán by tedy neměl v rozhodnutí opomenout úvahu, zda všechny současně uložené sankce jsou ještě adekvátní, tedy zda nejsou v souhrnu přísnější, než by postačovalo k nápravě pachatele. To, že k přestupku mělo dojít v místě, kde lze v odpoledních hodinách předpokládat zvýšenou frekvenci účastníků silničního provozu, žalobce shledává nepřezkoumatelným, neboť z provedených důkazů nevyplývá, že by právě v daném čase panovala zvýšená frekvence účastníků silničního provozu. Podle žalobce nebylo prokázáno, že v daném místě byla tma. Podle žalobce není přitěžující okolností spáchání přestupku na silnici první třídy, neboť je rovná, přehledná a široká. Míra, o kolik byla překročena povolená rychlost, je podle žalobce skutečností polehčující, protože překročení rychlosti o 7km/hod. je těsně nad spodní hranicí dané skutkové podstaty. Správní orgán se měl podle žalobce zabývat možností mimořádně snížit pokutu podle § 44 zák. č. 250/2016 Sb. Podle žalobce správní orgán

překročil pravomoc tím, že mu uložil zaplatit pokutu a náklady řízení bezhotovostně. Podle žalobce bylo měřeno nezákonně skrytým způsobem, neboť tato možnost z § 79a silničního zákona výslovně nevyplývá. Žalovaný se podle žalobce nezabýval tím, zda bylo měření prováděno v souladu s §79a silničního zákona za účelem zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Podle žalobce je ověřovací list rychloměru nezákonný, protože ho vydal výrobce Ramet a.s. Podle žalobce v přezkumném řízení mohlo dojít ke zrušení ověřovacího listu a správnímu orgánu nepřislušelo důvodnost této námitky posuzovat, nýbrž měl podnět podle §12 správního řádu postoupit věcně příslušnému správnímu orgánu. Nadto došlo podle žalobce k porušení § 14 správního řádu, neboť rozhodoval zjevně podjatý subjekt. Ověřovací list je rozhodnutím či osvědčením ve smyslu § 154 správního řádu, a proto jej lze v přezkumném zřízení zrušit pro nezákonnost. Podle žalobce nebylo měřící vozidlo ustaveno rovnoběžně s vozovkou. K prokázání této skutečnosti žalobce navrhoval ve správním řízení výslech policistů. Dále navrhoval provést důkaz vyhodnocením měření pomocí tzv. pomůcky s tím, že by tímto vada měření odhalena nebyla. Současně žalobce navrhl znalecký posudek a vyjádření společnosti Ramet a.s. Návod k obsluze nebyl proveden jako důkaz, proto z něj žalovaný nemohl vycházet. Obecné tvrzení policisty, že měřil v souladu s návodem, nepostačuje k závěru, že byl návod dodržen. Žalobce měl za to, že mu bylo možné uložit pouze zákaz řízení motorových vozidel skupiny B, a to pouze na pozemních komunikacích. Z výroku není zřejmé, zda se vztahuje pouze na motorová vozidla, k nimž je třeba řidičské oprávnění a pouze, a také pouze na pozemní komunikace. Správní orgán vycházel z odečítání odchylky měření podle doporučení Ministerstva dopravy, kterýžto podklad však není ve spise a nebyl proveden jako důkaz a nebylo žalobci umožněno se s tím seznámit. Rovněž vyhodnocení měření pomocí pomůcky nebylo řádně provedeno jako důkaz při jednání. Žalovaný nevypořádal návrh žalobce na přezkoušení rychloměru podle § 11a odst. 1 zákona o metrologii, když podle žalobce měl žalovaný tento návrh opět postoupit příslušnému správnímu orgánu. Žalobce v žalobě vyslovil nesouhlas se zveřejněním osobních údajů jeho a jeho zmocněnce na internetových stránkách NSS.

3. **Žalovaný ve svém vyjádření** k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že pokud nejsou v rozhodnutí správního orgánu I. stupně vymezeny konkrétní skupiny motorových vozidel, na které se zákaz činnosti vztahuje, má se za to, že tento zákaz se vztahuje na všechny skupiny, kterými přestupce disponuje neboť přestupků, za které se ze zákona ukládá zákaz činnosti, se lze dopustit v jakémkoli vozidle. Není tedy důvod skupinu motorových vozidel specifikovat ve výroku rozhodnutí.
4. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se k tomu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
5. Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
6. Žalobu soud **neshledal** důvodnou.
7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce vznesl námitku systémové podjatosti všech zaměstnanců žalovaného. Žalovaný posoudil nedůvodnosti námitky v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

8. Vzhledem k tomu, že žalovaný námitku podjatosti žalobce zjevně posuzovali, dle názoru soudu její nedůvodnost dostatečně, srozumitelně a řádně odůvodnili, shledal soud postup správního orgánu zcela v souladu s právními předpisy. Správní orgán shledal nedůvodnost vznesené námítky podjatosti, neboť tvrzení žalobce o povinnosti úředníků generovat zisk z vybraných pokut nelze ve vztahu přestupkového řízení implicitně dovodit. Stejně tak správní orgán správně konstatoval, že nelze dovozovat pochybnosti o nepodjatosti úřední osoby pouze ze skutečnosti, že součástí obecního rozpočtu je i kapitola týkající se pokut, nebo že součástí platu úředníka může být i pohyblivá nenároková složka. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že žalobcem uvedené argumenty o systémové podjatosti správního orgánu nemohou zavdat důvodnou pochybnost, že by jakákoliv úřední osoba měla vnitřní motivaci rozhodovat v dané věci jinak než podle zákona. Soud tedy neshledal tuto námitku žalobce důvodnou a rovněž se ztotožnil se žalovaným v tom, že námitky podjatosti je za dané situace formulována zcela obecně, bez konkrétních indicií o možné podjatosti, tudíž bylo nadbytečným a v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení provádět dokazování analýzou (porovnáním) rozhodovací praxe a platů a jiných odměn úředních osob, ani článkem, na který žalobce v podání ze dne 23.3.2018 poukazoval, který se nadto zaměstnanců žalovaného vůbec netýká.
9. Soud na základě toho dospěl ohledně námítky vznesené ve vztahu k zaměstnancům žalovaného, že byla také uplatněna pouze účelově s cílem protáhnout správní řízení a dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek, neboť se opět i přes výzvu žalovaného jednalo o námitku nedostatečně konkrétní, a proto neprojednatelnou, o níž nebylo nutné vydávat samostatné rozhodnutí a postačovalo, když se žalovaný s argumenty žalobce vypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalobce neupřesnil žádné konkrétní okolnosti a ani v řízení nebylo zjištěno, že by zaměstnanci obou správních orgánů měli být nějak ovlivňováni tak, aby byl případ žalobce vyřízen určitým způsobem.
10. Při ukládání sankce podle názoru soudu žalovaný postupoval v souladu se zákonem a hodnotil okolnosti případu, když žalobce neupřesnil, které zákonné kritérium nebylo podle něho zohledněno. Soud má za to, že správní orgán správně přihlédl jako k přitěžující okolnosti k celkově velmi vysoké míře překročení rychlosti oproti dovolené rychlosti (o 57 km/h), proto nelze akceptovat, že by míra překročení rychlosti mohla být okolností polehčující jen proto, že ve vztahu ke kvalifikované skutkové podstatě je míra překročení nižší.
11. Správní orgán prvního stupně při ukládání sankce nepochybil, když jako přitěžující okolnost zhodnotil i místo přestupku jakožto komunikaci I. třídy s nezanedbatelnou frekvencí účastníků silničního provozu, neboť se jedná o tzv. okolnost obecně přitěžující.
12. Je zřejmé, že správní orgán i po zohlednění přitěžujících okolností uložil pokutu v dolní polovině zákonné sazby a zákaz činnosti na samé dolní hranici zákonné sazby, proto nelze považovat uloženou pokutu za nepřiměřeně vysokou ani přes povinnost žalobce současně platit náhradu nákladů řízení a přes zapsání 5 bodů do bodového hodnocení řidiče. Z téhož důvodu nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí o správním trestu okolnost, že nebyla prokázána míra snížené viditelnosti (tma) v době přestupku (6.11. v 17:10 hod).
13. Soud nepovažuje za okolnost polehčující ani délku řízení, neboť s překročením zákonných lhůt pro projednání přestupku je spojen jiný institut - prekluze - zánik odpovědnosti za přestupek.

14. Uvedením způsobu zaplacení pokuty a nákladů řízení ve výroku prvostupňového rozhodnutí správní orgán podle názoru soudu nevyloučil možnost zaplatit hotově.
15. Skutečnost, že se správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí výslovně nevyjádřil k možnosti mimořádného snížení pokuty ve smyslu § 44 zákona č. 250/2016 Sb., nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Mimořádné snížení výměry pokuty je institutem výjimečným, který je správní orgán oprávněn, nikoliv povinen, využít z pouze zákonem stanovených důvodů. Správní orgán tak může, pokud nejsou splněny podmínky pro využití jiných institutů (například upuštění od uložení správního trestu), posoudit specifické okolnosti konkrétního případu, a reagovat tak na situaci, že by pokuta byla nepřiměřeně přísná i v této nejnížší možné výměře. Správní orgán hodnotil polehčující i přitěžující okolnosti, přičemž soud po přezkoumání těchto úvah je toho názoru, že v daném případě nebyly zjištěny žádné mimořádné okolnosti, které by odůvodňovaly aplikaci předmětného ustanovení.
16. Ohledně námitky směřující vůči měření rychlosti, kdy to bylo provedeno v rozporu s ust. § 79a zákona o provozu. K uvedenému soud konstatuje, že ust. § 79a zákona o provozu je stanoven účel měření rychlosti vozidel, když „za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel.“ Z ustanovení § 79 zákona o provozu je pak ex lege stanovena pravomoc policistů PČR k zastavování vozidel, tudíž je zřejmé, že účelem prováděného měření bylo zajistit dodržování pravidel silničního provozu, mj. zvýšit bezpečnost provozu na pozemní komunikaci. Námitku žalobce, že měření bylo provedeno skrytým způsobem, postupem ultra vires, shledává zdejší soud neopodstatněnou. S ohledem na výše citovaná ustanovení a jejich systematický a teleologický výklad, shledal zdejší soud postup správních orgánů správným. Skutečnost, že postup při měření rychlosti není upraven přímo zákonem, nelze považovat za exces či postup ultra vires. Zdejší soud uvádí, že Policii ČR nic nebrání, aby v mezích zákona podrobněji upravila interním předpisem průběh kontrol (§124 odst. 8 zákona o provozu). Jelikož žádný zákon ani jiný právní předpis neupravuje postup měření rychlosti vozidel, může toto být realizováno z označeného i z neoznačeného vozidla, tím pádem nelze takový postup považovat za nesouladný se zákonem a výstup z rychloměru lze použít jako důkazní prostředek.
17. Nelze přisvědčit ani další námitce žalobce, že k většímu preventivnímu efektu a naplnění účelu měření by došlo, bylo-li by měření prováděno viditelně, neboť každý řidič by zpomalil, kdyby viděl měřící policejní vozidlo. K tomuto soud uvádí, že každý řidič je povinen dodržovat své zákonem dané povinnosti bez ohledu na skutečnost, zda je v danou chvíli kontrolován či nikoliv. V daném případě byl i žalobce povinen dodržet nejvyšší povolenou rychlost, ať už byl měřen nebo ne. Správní orgány se dostatečně zabývaly naplněním zákonného účelu a došly k závěru, že byl splněn, protože v daném úseku policisté kontrolovali dodržování nejvyšší povolené rychlosti, tedy bezpečnost provozu.
18. Při jednání dne 10.1.2018 byl proveden důkaz Návodem k obsluze zařízení RAMER i Vyhodnocením záznamů ze zařízení RAMER , proto námitka, že toto dokazování provedeno nebylo, není důvodná.
19. Při tomto jednání byl rovněž proveden výslech zasahujícího policisty R.K., který potvrdil, že za vozidlem žalobce, jemuž naměřili přes 150km/h, ihned vyjeli, měli ho stále na dohled, tudíž není záměna možná. Tento svědek potvrdil, že při nastavení měřícího zařízení i při měření postupoval v souladu s návodem k obsluze. Součástí spisu je i platný

ověrovací list deklarující rovněž, že měřicím přístrojem je možné provádět platné měření. Výstup z rychloměru je snímek ve standardní kvalitě zachycující jediné vozidlo jako celé, na odjezdu, s čitelnou RZ, přičemž na snímku je vyznačen i radarový svazek směřující na zadní část vozidla. Pořízená fotografie prokazuje, že se v měřicím svazku nenacházely žádné cizorodé předměty, které by mohly ovlivnit měření. V daném případě je vozidlo ve správné pozici a tedy nesprávnost měření lze vyloučit.

20. Za této situace podle názoru soudu nevznikly důvodné pochybnosti o chybách měření, např. nejsou žádné indicie směřující k důvodnosti tvrzení žalobce, že by mělo být služební vozidlo, v němž byl umístěn rychloměr, ustaveno jinak než rovnoběžně s vozovkou. Námitka žalobce je nedůvodná a ze stejných důvodů je rovněž nadbytečným a v rozporu se zásadou hospodárnosti a rychlosti řízení provádět další žalobcem navrhané dokazování, např. přezkoušením rychloměru, znaleckým posudkem k ověření rychloměru či vyjádření společnosti Ramet a.s. Pro nadbytečnost soud neprovedl žalobcem navržený důkaz znaleckým posudkem za účelem přezkoušení měřidla ani ohledání rychloměru, neboť z ověřovacího listu vyplývá, že měřicí zařízení v této konkrétní věci disponovalo platným ověřením Českého metrologického institutu, což k prokázání správnosti provedeného měření spolu s výpovědí policisty postačuje.
21. K tvrzení žalobce, že výrobcem a současně i autorizovaným metrologickým střediskem, byl v případě použitého rychloměru též subjekt, RAMET a.s., soud uvádí, že z ustanovení § 14 s.ř. nevyplývá, že by RAMET a.s. byl účastníkem či pracovníkem správního orgánu, který věc projednával a rozhodoval, tedy v daném případě není žalobcem vznesená námitka podjatosti namístě.
22. Žalobci je nutno přisvědčit v tom, že při stanovení míry překročení dovolené rychlosti z jeho strany byla zohledněna odchylka měření 3%, aniž by podklad k této skutečnosti – příslušné opatření obecné povahy - byl součástí spisu. Nejednalo se však o vadu, která by mohla způsobit nezákonnost následného rozhodnutí o přestupku, jelikož zmíněná odchylka byla zohledněna jen ku prospěchu žalobce, nikoli k jeho tíži.
23. Z výroku prvostupňového rozhodnutí je podle názoru soudu jednoznačně zřejmé, že se zákaz řízení týká všech motorových vozidel, k nimž je nutné mít řidičské oprávnění, a zákaz platí na pozemních komunikacích, kde platí zákon o pozemních komunikacích. Nebyly shledány důvody pro to, aby bylo žalobci zakázáno pouze řízení vozidel skupiny B, neboť předmětného přestupku se mohl dopustit i při řízení vozidla jiné skupiny.
24. Nesouhlasem žalobce se zveřejněním osobních údajů jeho a jeho zmocněnce na internetových stránkách NSS se zdejší soud nemohl zabývat, jelikož se ho netýká.
25. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační

stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. září 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně